

Vánoce jsou láska v akci.

Pokaždé, když milujeme, dáváme a prokazujeme službu, tak jsou Vánoce.

Draží přátelé,

prožíváme dny radosti, které nám každoročně přináší vánoční atmosféra. Zvláště pro děti jsou tyto dny skutečným kouzlem a všichni se snažíme dělat všechno pro to, aby ten dojem a zážitek byl co nejlepší. Především však si musíme všichni uvědomit, že bez narození Ježíše bychom neslavili žádné Vánoce, protože i když dnes světská oslava tuto skutečnost zastínila, ona je tu a zaznívá už dva tisíce let. Bůh nenechal člověka v temnotě, ale sám přichází, aby mu podal ruku a vyvedl ho na světlo naděje. Ježíš, jako zdroj veškeré lásky, stává se učitelem lásky ve vztazích pro každého člověka. Betlémská maštal je možná velice chudá, ale je nesmírně bohatá na lidské teplo, kterým oslovuje srdce každého, kdo hledá, a cesta k nově narozenému Spasiteli je sice náročná, ale je to dobrodružství, které se vyplatí. Zamysleme se proto nad podstatou Vánoc, aby nám toto základní poselství neuniklo.

Končíme také občanský rok a máme zvyk bilancovat. Hodnotit, co bylo dobré a co nám nevyšlo. Chtěl bych se také s vámi zamyslet nad rokem v naší farnosti. Prožili jsme velice plodné dny, ale taky náročné chvíle. Byl to rok plný práce a budovatelských aktivit. Prožili jsme hlavně jednu velice podstatnou chvíli, a to konsekraci našeho kostela sv. Vojtěcha a sv. Cecílie, za co jsme Bohu vděční. Kostel je opraven jak zevnitř, tak i zvenčí, a je důstojným stánkem Božím. Taktéž jsme vybudovali novou křížovou cestu na staré cestě ze Slavičina do Nevšové, která bude mnohým připomínat vykupitelskou

obět' Krista a která přímo vychází z tajemství vtělení a narození Ježíše. Ukončili jsme první etapu opravy varhan, aby tento nástroj mohl důstojně provázet bohoslužby. K restaurování byla odvezena starobylá kazatelna. Kromě toho se podařilo uskutečnit ještě hromadu jiných věcí. Bohu díky za pomoc a ochotu mnohých lidí a dárců, obětavost, bez které by to nebylo možné. Je to neskutečné množství práce, kterou děláme ke cti a slávě Boží a jako odkaz pro budoucí generace.

Věřím, že se nám v krátké době podaří udělat osvětlení kostela zvenčí, aby náš Boží stánek trůnil důstojně nad městem a každému připomínal, že Bůh je pevným základem šťastného života.

Položme si ještě jednou důležitou otázku. Daří se nám budovat, opravovat, ale daří se nám také budovat vztah k Bohu a lidem? Jak je to s projevy naše víry? Roste úměrně tomu vnějšímu i naše víra, naše duchovno?

Ano, zasáhly nás fenomény dnešní doby, a taky ztráta smyslu pro duchovno a druhého člověka. Narůstá sobectví a mladší generace ztrácí zájem o skutečné hodnoty. Ale ani v tomto nechceme být jako ti, kdo nemají naději, protože naší nadějí je Kristus, který přemohl hřích a svět. Proto vás všechny vyzývám, abychom místo žabomyších válek, různých nepodstatných věcí, neproduktivní kritiky zintenzivnili naši modlitbu, svátostný život, a hlavně dávali příklad života, který oslovuje a ukazuje na lásku Krista.

Přeji vám všem požehnané Vánoce a pokoj v rodinách i srdci a na půlnoční mši svaté osobně každého kladu k jeslím našeho Spasitele.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Pastýřský list Vánoce 2018

Drazí bratři a sestry,

všem a každému zvlášť přeji a vyprošuji pravou vánoční radost z Boha, který nám dnes dává mimořádně zakusit svou blízkost, ukazuje svůj nesmírný zájem o nás, svou přízeň a lásku, která ho vede k přijetí lidství, aby nás mohl vykoupit. Přichází mezi nás jako bezmocné dítě. Při pohledu do Betléma se mi zdá, že dnes chce Bůh v našem vymírajícím národě probudit novou lásku k dětem, ba touhu po nich a zapálit novou ochotu rodin žít pro další generace.

O Vánocích je středem naší pozornosti Dítě v jeslích, které až vyroste, založí Boží království a přinese naději všem, kdo ho přijmou jako Spasitele. Jeho království nebude z tohoto světa a spásu nabídne především lidským duším, ale účast na vykoupení zakusí i celé lidstvo a celý vesmír, který dosud úpí v důsledku hříchu. Jestli na Boží lásku odpovíme správně, se ukáže i v lidské rovině. Až dorostou děti s láskou počaté, nebudou všude chybět pracovníci, ale bude dost lékařů i kuchařů, vědců i řemeslníků. Jestli je dobře vychováme jako Ježíšovy přátele, bude mít budoucnost náš národ i církev.

Pohled do jesliček napovídá, že k naplnění života nestačí kariéra, úspěch, blahobyt a pocit štěstí, ale i předávání života a služba lásky, která se nevyhýbá ani oběti. Děkuji všem, kteří dávají národu a církvi vychované děti a s vděčností myslím na předchozí generace, které i přes těžké překážky a mnohé oběti žily pro štěstí a výchovu dětí.

Milé děti, zvláštní vánoční radost přeji především Vám, nejen z dárků a lásky Vašich rodičů, ale hlavně z Pána Ježíše, který Vám dnes nabízí mimořádné přátelství.

Kéž přítomnost Boží lásky naplní srdce všech, uzdraví vzájemné vztahy a promění rodiny tak, aby v jejich středu měl své místo Boží Syn podobně jako uprostřed Svaté rodiny nazaretské.

Pravou vánoční radost z narozeného Spasitele Vám přeje a ze srdce žehná

arcibiskup Jan

Vánoční poselství papeže Františka

Vánoce jsi ty, když se rozhodneš znovu se narodit každý den
a nechat Boha vejít do tvé duše.

Vánoční stromek jsi ty, když vydržíš pevný ve větru a v obtížích života.

Vánoční ozdobou jsi ty, když se tvé ctnosti stanou barvami, které zkrášlují tvůj život.

Vánočním zvonem jsi ty, když svoláváš a spojuješ lidi kolem sebe.

Jsi také světlem Vánoc, když svým životem, svou dobrotou, trpělivostí,
radostí a štědrostí ozařuješ cestu ostatních.

Vánočním andělem jsi ty, když zvěstuješ celému světu poselství míru, spravedlnosti
a lásky.

Vánoční hvězdou jsi ty, když někoho přivedeš k setkání s Pánem.

Jsi také mudrci z východu, když nezištně dáváš to nejlepší, co máš.

Koledami jsi ty, když získáš vnitřní harmonii v duši.

Vánočním dárkem jsi ty, když jsi opravdovým přítelem a bratrem všech lidských bytostí.

Vánočním přáním jsi ty, když odpouštíš a přinášíš usmíření, i když při tom trpíš.

Štědrovečerní večeří jsi ty, když nasytíš chlebem a nadějí chudáka, který žije v tvém okolí.

Ty jsi vánoční nocí, když pokorně a pozorně přijímáš ticho Spasitele
bez hluku a velkolepých oslav;

ty jsi úsměvem důvěry a něhy, vnitřním pokojem nikdy nekončících Vánoc,
které v tobě nastolují Boží království.

Pokoj Svaté noci ať Vás naplní a provází po celý rok.

**Ježíš Kristus, jehož narozeniny právě slavíme,
nám přináší:**

lásku, jejíž hloubka se nedá nikdy změřit,

život, který nikdy neskončí,

pokoj, který se nedá pochopit,

odpočinek, který nikdy nebude rušen,

radost, která se nikdy neumenší,

naději, která nikdy nebude zklamána,

slávu, která nikdy nebude zastřena,

světlo, které nikdy nezhasne a

duchovní zdroj, který se nikdy nevyčerpá ...

**Láskou naplněné vánoční svátky a požehnaný nový rok
Vám ze srdce přeje a vyprošuje**

redakce Pastýře

Mlčení je tichost.

Když neodpovíš na urážku.
Když přehnaně neuplatňuješ
svoje nároky.

Když ponecháš Bohu,
aby bránil tvoji čest.

Mlčení je milosrdenství.

Když nevyjevuješ chyby bližního.

Když odpouštíš bez pátrání
po pohnutkách chybujičích.

Mlčení je trpělivost.

Když snášíš trápení bez nářků.

Když nehledáš zbytečnou
útěchu u lidí.

Když nezasahuješ přehnaně,
ale čekáš, aby semeno klíčilo
pomalu.

Mlčení je poníženost, pokora.

Když neupozorňuješ na sebe,
ale chceš, aby vynikli jiní.

Když trpíš, aby si tvoje chování
třeba i nesprávně vysvětlovali.

Když necháš jiným slávu
za nějaký čin,
na kterém máš i ty podíl.

Mlčení je víra.

Když mlčíš, protože věříš,
že Bůh je Pánem dějin.

Když se vyhýbáš hluku světa,
abys žil víc s Bohem.

Když nehledáš soucit, neboť ti stačí,
že Bůh o tobě ví.

Mlčení je adorace.

Když vezmeš kříž a neptáš se,
proč zrovna já?

Rodíme se s plnými rukama, proto jako novorozenci tiskneme pěstičky. Máme totiž ty nejužasnější dary, jaké bychom si mohli přát: nevinnost, zvědavost, chuť žít! Rosteme však v mýtu stálého zaměstnání, kariéry, úspěchu, a proto se cítíme čím dál chudší a neschopnější, pořád utíkáme, protože jsme k tomuto boji nedostali ty správné zbraně, a když zjistíme, že mužstvo, kterému fandíme, neproměnilo, že naše banka se o nás nezajímá, jen když jsme v červených číslech, že práce našeho života chce náš život celý... cítíme se poraženi! Bývalo by stačilo málo, třeba snít vlastní sny, zrozené z našich ambicí, a ne ze schůzí naší nadnárodní společnosti. Musíme se naučit zase sevřít pěsti jako novorozenci, abychom pevně uchopili svůj život.

Sláva na výsostech Bohu

Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ (Lk 2,4-14)

Jak těžká a obtížná byla pro Marii cesta do Betléma, ta cesta byla daleká a ona byla ve vysokém stupni těhotenství. Nenašlo se pro ně místo pod střechou a ona přivádí na svět své dítě, které je Boží Syn a patří mu celý svět, ve stáji. Jaká pokora a jaká důvěra v Boha a přijetí jeho vůle. Bůh se stává člověkem, přijímá lidskou chudobu, On, Pán všeho tvorstva. Celé nebe se raduje a jása nad velikostí Boží lásky. „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ Jak veliká je láska Boha k lidem, že skrze tuto lásku Bůh dává svého Syna. Boží Syn sestupuje z nebe, stává se člověkem a rodí se jako malé bezbranné dítě, celé nebe žasne a raduje se z Boží spásy, která přichází na svět skrze narození Ježíše Krista. My ani nedokážeme docenit velikost Božeho daru, ale celé nebe jása a raduje se, proto i my se radujeme, chvalme Boha, oslavujeme ho a děkujeme mu. Radujme se z Boží spásy, budme vděční, nikdy proto neuděláme dost. „Vy, kteří oslavujete Hospodina, vyvyšujte ho, jak jen dovedete, on bude i tak větší než všechna slova chvály. Vy, kdo mu provoláváte slávu, přidejte na síle a neumdlévejte, vždyť v tom stejně neuděláte dost.“ (Sír 43,30) Opravdu nikdy Bohu nebudeme dost vděční za tak veliký dar, proto se také na Vánoce navzájem obdarováváme. Tím největším darem je Boží láska, která sestoupila na zem a dar, který si můžeme dát, je vzájemná láska a odpuštění, na to nezapomínejme.

V neděli 30. prosince oslavíme svátek Svaté rodiny. Važme si rodiny, příkladem ať je nám Svatá rodina, neustále se za naše rodiny modleme. Chraňme naše rodiny, protože rodiny jsou cílem útoků Zlého. Rodina je tím nejdůležitějším ve státě i v církvi. Začtème se a zamysleme se nad krásnými slovy apoštolské exhortace papeže Františka o lásce v rodině „Radost z lásky“. Já sama lituji, že se mně podobná slova nedostala do rukou, když jsem byla mladá, určitě bych se vyvarovala mnoha chybných kroků a omylů. Chraňme si lásku v rodinách.

Láska vždycky dává život. Manželská láska se nenaplnuje pouze ve společenství dvou. Když se manželé navzájem sobě darují, vydávají ze sebe novou skutečnost – dítě, živý obraz své lásky, trvalé znamení svého manželského společenství, život a nerozlučnou jednotu svého otcovství a mateřství. Rodina je prostředí, kde se nejen plodí, ale také přijímá život, který přichází jako Boží dar. Je to krása, že jsme byli milováni jako první, děti jsou milovány dřív než přijdou. Pro nás je to odlesk Boží lásky, protože děti „jsou milovány dřív, než si něco zasloužily“. Ale mnoho dětí je od samého začátku odmítnuto, opuštěno, okradeno o svoje dětství a svou budoucnost. Někdo se na svoje ospravedlnění opovážuje říct, že přivést je na svět byl omyl. K čemu jsou nám slavnostní prohlášení o lidských právech a právech dětí, když pak trestáme děti za omyly dospělých? Přijde-li dítě na svět jako nechtěné, musí rodiče nebo další členové rodiny udělat všechno pro to, aby ho přijali jako Boží dar. Dar nového dítěte, které Pán světuje tatínkovi a mamince, začíná přijetím a pokračuje péčí během pozemského života a konečným údělem je radost věčného života. Rodičům připomene, jaký vzácný dar jim byl svěřen: právě jim Bůh světuje, aby vybrali jméno, kterým on bude oslovovat jejich dítě po celou věčnost.

Těhotenství je nesnadné období, ale také nádherný čas. Matka spolupracuje s Bohem na zázraku nového života. Každá žena má

účast na „tajemství stvoření, které se obnovuje v lidském plazení. Jak říká žalm 139, 13: „Utkal jsi mě v lůně mé matky“. Každé dítě, které se utváří v matce, je věčným plánem Boha Otce a jeho věčné lásky: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě“ (Jer 1,5). Každé dítě je od věků v Božím srdci a v okamžiku, kdy je počato, se naplňuje Stvořitelův věčný sen. Pomysleme jen, jak vzácné je embryo od prvního okamžiku, kdy bylo počato.

Těhotná žena se může na tomto Božím plánu podílet a snít o svém dítěti: Všechny maminka a všichni tatínkové devět měsíců snili o svém dítěti. Když se v rodině ztratí schopnost snít, nemohou vyrůstat děti a neroste láska, život slábne a vyhásíná. V tomto snu se nutně objeví křest. Rodiče se na něj připravují modlitbou, ve které už před narozením světují dítě Ježíšovi.

Ale jen Otec ví, zná to nejcennější, to nejdůležitější, protože on ví, kdo je dítě, jaká je jeho nejhlubší identita. Matka, která ho nosí v lůně, potřebuje prosit Boha o světlo, aby znala své dítě do hloubky a aby ho očekávala takové, jaké ve skutečnosti je. Někteří rodiče mají pocit, že jejich dítě nepřichází v té nevhodnější chvíli. Pak je třeba prosit Pána za uzdravení a posilu, aby toto dítě úplně přijali a mohli ho ze srdce očekávat. Důležité je, aby dítě cítilo, že je očekávané. Je to lidská bytost, která má nesmírnou cenu, a nesmí se používat pro vlastní výhody. Není důležité, zda je ti tento život prospěšný, nebo zda má vlastnosti, které se ti líbí, nebo zda odpovídá tvým plánům a snům. Dítě je milováno proto, že je to dítě; ne proto, že je krásné, nebo takové nebo onaké, zda ztělesňuje moje touhy, ale proto, že je to dítě! Láska rodičů je nástrojem lásky Boha Otce, který s něhou očekává narození každého dítěte.

Každou těhotnou ženu chci poprosit: chraň si svou radost, ať ti nikdo nevezme tvou vnitřní radost z mateřství. To dítě si zaslouží, aby ses z něj radovala. Připoj se k Mariině chvále: „Velebí má duše Pána a můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici“ (Lk 1,46-47). Žij s klidným nadšením uprostřed svého nepohodlí a modli se k Pánu, ať střeží tvou radost, abys ji mohla předat svému děťátku.

Mateřská a otcovská láska. Děti hned po svém narození začínají přijímat spolu s výživou a péčí také duchovní dar, poznání jistoty, že jsou milovány. Tato láska je projevovala darováním jména, sdílením jazyka, dorozumíváním se pohledem a zářivými úsměvy. Tím se učí, že krása mezilidského vztahu směřuje k duši, hledá svobodu druhého, přijímá různost druhého, uznává ho jako partnera v dialogu a váží si ho. To je láska, která přináší jiskru lásky Boží! Každé dítě má právo přijímat lásku matky a otce, pro jeho celistvé a harmonické zrání jsou oba nezbytní. Každý svým odlišným způsobem přispívá k růstu dítěte. Nejde jen o lásku otce a matky každou zvlášť, ale o lásku mezi nimi, která je zakoušena jako pramen vlastní existence, jako útulné hnízdo a jako základ rodiny. Bez toho by se dítě stalo pouhým majetkem, s kterým je možno svévolně nakládat. Oba, muž a žena, otec a matka jsou spolupracovníky lásky Boha Stvořitele. Ukazují svým dětem Pánovu mateřskou a otcovskou tvář. Společně vyučují hodnotě vzájemnosti, setkání v různosti, kde každý přispívá svou vlastní identitou, a také umí přijmout druhého. Jestliže z nějakého nevyhnutelného důvodu jeden chybí, je důležité ho nějakým způsobem nahradit, aby dítě mělo v růstu ke zralosti dostatečnou podporu.

Pocit sirotka, který dnes zakouší mnoho dětí a mladých lidí, je hlubší, než si myslíme. Dnes uznáváme jako oprávněné a dokonce žádoucí, že ženy chtějí studovat, pracovat, rozvíjet své schopnosti a mít své osobní cíle. Ale současně nemůžeme dětem upírat jejich potřebu přítomnosti matky, zejména v prvních měsících jejich života. Omezování přítomnosti matky s jejími ženskými vlastnostmi je pro naši zemi velikým ohrožením. Všechny matky jsou nejsilnější protilátkou proti šíření sobeckého individualismu. Společnost bez matek by byla společností nelidskou, protože matky dokážou stále, i v nejtěžších chvílích, být svědky něhy, obětavosti, morální síly. Matky předávají nejhlubší smysl žití víry v prvních modlitbách, v prvních projevech zbožnosti, kterým se dítě učí. Matka, která

Po chodníku šly dvě děti s barevnými batůžky. Když přišly před školu, musely přejít frekventovanou ulici. Na přechodu se chytlý za ruce a pozorně se rozhlédly napravo a nalevo. Jedno řeklo: „No, před potratem jsme unikly. Teď si musíme dávat dobrý pozor, protože před eutanazií nás nezachrání nikdo!“

chrání své dítě svou něhou a soucítěním, mu pomáhá růst v důvěře a zakoušet, že svět je dobré místo, které ho přijímá. To umožňuje rozvíjet vědomí vlastní hodnoty. Postava otce mu pomáhá vnímat meze skutečnosti a silněji se vyznačuje schopností dávat orientaci, vycházet do širšího světa, plného výzev, vybízet k úsilí a k boji. Otec s jasnou vyrovnanou mužskou identitou, který ve svém přístupu k manželce spojuje náklonnost a starostlivost o ni, je stejně nezbytný jako mateřská péče. Jasná a dobře vymezená přítomnost obou, ženy a muže, vytváří nejpříznivější prostředí pro zrání dítěte.

Říká se, že naše společnost je „společnost bez otců“. Otcové jsou tolik soustředěni na sebe a na svou práci a někdy na své osobní zájmy, že zapominají i na rodinu. A své malé dorůstající děti nechávají samotné. Přítomnost otce, a tím jeho autority, je omezována také tím, že se stále více času věnuje prostředkům komunikace a zábavných technologií. Kromě toho se dnes na autoritu nahlíží s podezřením a dospělí se setkávají s neomaleným a drzým chováním. Není zdravé zaměňovat role rodičů a dětí.

Poškozují to zdravý proces zrání, kterým děti potřebují projít a odpirá jim lásku a vedení potřebné k dosažení zralosti.

Bůh staví do rodiny otce, aby cennými vlastnostmi svého mužství byl blízko manželce, aby s ní sdílel všecko, radosti a bolesti, námahy a naděje. A aby byl blízko dětem při jejich vyrůstání. Když si hrají, i když pracují, když jsou bezstarostní, i když je trápí starosti, když jsou upovídané, i když jsou zamlklé, když projevují odvahu, i když mají strach, když udělají chybný krok, i když znovu najdou správnou cestu; otec je tu přítomný stále. Že je přítomen není totéž jako říct, že kontroluje. Příliš kontrolorští otci děti utiskují. Děti potřebují nacházet otce, který je očekává, když se vrací ze svých selhání. Není dobré, když děti zůstanou bez otce, a tak přestanou být předčasně dětmi.

Přeji vám všem požehnané Vánoce, ať se láska znovu narodí ve vašich srdcích.

Ludmila D.

Sedm dnešních skutků milosrdenství...

1. ŘÍCI ČLOVĚKU: PATŘÍŠ K NÁM

To, co dělá naši společnost často studenou a nemilosrdnou, je skutečnost, že jsou v ní lidé vytačováni na okraj: nezaměstnaní, nenarození, psychicky nemocní, cizinci... Velmi aktuální je v této souvislosti vysílat jakýmkoli způsobem signál sounáležitosti: „Nestojíš mimo!“, „Patříš k nám!“ – např. do naší farnosti.

2. NASLOUCHÁM TI

Často slyšená a vyjadřovaná prosba zní: „Měj na mě trochu času!“, „Jsem tak sám!“, „Nikdo mi nenaslouchá!“. Hektické tempo současného života, ekonomizace péče a sociálních služeb nutí k co nejrychlejšímu a neúčinnějšímu jednání. Často chybí – proti vůli pomáhajícího – čas jednoduše naslouchat druhému. Mít čas, moci naslouchat – skutek milosrdenství, který je paradoxně v době technicky dokonalé, vysoce moderní komunikace naléhavější než dříve!

3. MLUVÍM O TOBĚ DOBRĚ

Každý z nás to jistě zažil: Při rozhovoru, setkání, na poradě se najdou lidé, kteří vidí nejprve to dobré a pozitivní na druhém člověku, na určité věci či úkolu. Samozřejmě že občas je třeba poukázat na chyby, kritizovat a podat zprávu o problémech. Co dnes však často chybí, je ocenění druhého, příznivé smýšlení o něm i o jeho záležitostech a úcta k jeho osobě. Mluvit dobře o druhém – nemohli by být i kritici církve občas milosrdnější?

4. PŮJDU KOUSEK S TEBOU

Mnohým nepomůže jen dobrá rada. V dnešním složitém světě je potřeba pomoc na začátku, doprovod při prvních krocích do doby, než druhý získá odvahu a sílu pokračovat dál sám. Signál milosrdenství zní: „Zvládneš to! Pojď, pomůžu ti začít!“ Nejde tu však o pomoc pouze v sociální oblasti. Jde o lidi, kteří si třeba přejí hledat Boha. Potřebují někoho, kdo by si s nimi povídal a odpovídal na jejich otázky, šel s nimi kousek po cestě víry. Někoho, kdo jim pomůže najít po dlouhé nepřítomnosti cestu zpět do společenství, bez trestu a pocitu viny.

5. DĚLÍM SE S TEBOU

Ani v budoucnu nezavládne na zemi dokonalá spravedlnost. Je třeba poskytovat pomoc těm, kteří si nemohou pomoci sami. Dělení peněz a darů, možností a šancí zůstane nutností i ve světě dokonalé sociální péče. Díky rostoucí společenské anonymitě získává novou váhu i staré úsloví: „Sdílená bolest je poloviční, sdílené štěstí je dvojnásobné!“

6. NAVŠTÍVÍM TĚ

Zkušenosti jsou následující: Je lepší navštívit druhého v jeho domě než čekat, až přijde ke mně. Návštěvou vzniká pocit pospolitosti. Návštěva znamená potkat druhého tam, kde se cítí silný a v bezpečí. Kultura návštěv v našich farních společenstvích je velmi vysoká, nenechme ji upadnout! Jděme i za těmi, kteří k nám nenáleží. Náleží Bohu, a to by nám mělo stačit! Anakonec...

7. MODLÍM SE ZA TEBE

Kdo se modlí za druhé, vidí je novými očima. Vnímá je jinak. I lidé, kteří nejsou křesťany, jsou rádi, když se za ně někdo modlí. Místo ve městě nebo na vesnici, kde jsou pravidelně do modliteb zahrnováni všichni obyvatelé daného místa, živí i zemřelí – to je opravdové požehnaní. Matky, otcové, řečnete svým dětem a vnukům: Modlím se za tebe! Modlitba má velkou sílu především tam, kde jsou vztahy vyhrocené a křehké a kde již nepomáhají slova. Boží milosrdenství je větší než naše bezradnost a zármutek.

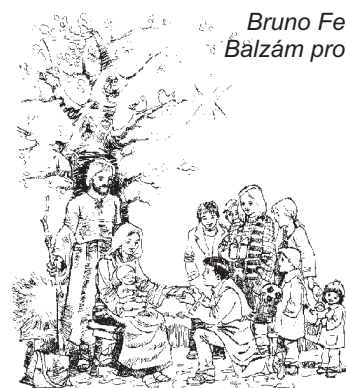
Tomáš Halík ze sborníku *Máš před sebou všechny mé cesty*

Připálené topinky

Po dlouhém těžkém dni v práci postavila maminka před tatínka marmeládu, máslo a talíř s hodně připálenými topinkami. Vzpomínám si, že jsem čekal, až si toho všimne. I když si toho opravdu všiml, vzal si topinku, usmál se na maminku a zeptal se mě, jak jsem se měl ve škole. Už nevím, co jsem odpověděl, ale vidím ho jako dnes, jak si maže máslo a marmeládu na připálenou topinku a celou ji sní. Když jsem toho večera vstal od stolu, slyšel jsem, že se maminka tatínkovi za ty spálené chleby omlouvá. Nikdy nezapomenu na to, co odpověděl můj otec: „Nic si z toho nedělej, někdy mi přijdou k chuti i trochu připálené topinky.“ Později jsem šel dát tatínkovi pusku na dobrou noc a zeptal jsem se ho, jestli mu ty připálené topinky opravdu chutnaly. Objal mě a řekl: „Tvoje maminka měla moc těžký den v práci, je utahaná a připálená topinka nikoho nezabije. Kousek spáleného chleba nesmí ublížit srdci.“

Život je plný nedokonalých věcí. Naučit se přijímat nedostatky a rozhodnout se vážit si toho, v čem jsou druzí jiní, je jednou z nejdůležitějších věcí při vytváření zdravého a trvalého vztahu.

Bruno Ferrero
Balzám pro duši

Fernando Silvia je ředitelem dětské nemocnice v Managua. Jednou zůstal na Štědrý den v práci dlouho. Když už chtěl odejít domů a dělal poslední kolečko po pokojích, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku, zaslechl za sebou najednou tiché kroky. Měkké krůčky. Ohlédl se a uviděl, jak za ním jde jeden z jeho malých pacientů. V polostínu ho poznal. Bylo to dítě, které nemělo nikoho. Fernando poznal ten obličej už poznačený smrtí a oči, které prosily o odpuštění nebo možná žádaly o dovolení. Fernando se k němu sehnul a dítě ho zatahalo za rukáv: „Řekni mu to...“ zašeptalo, „řekni někomu, že jsem tady.“

Kongregace sester svaté Hedviky v Břežanech u Znojma - adventní duchovní obnova

Počátkem prosince jsme byli na duchovní obnově, kterou uspořádaly sestry z Kongregace sester svaté Hedviky v Břežanech u Znojma. Dvoudenní obnovu vedl Mons. Adam Rucki, biskupský vikář pro péči o duchovní povolání v ostravsko-opavské diecézi, exercitátor a papežský kaplan. Mimo jiné působil v letech 1985 až 1989 jako farní vikář v nedalekých Valašských Kloboukách. Je to úžasně pokorný a laskavý kněz naprosto splňující vlastnosti milosrdného a milujícího duchovního otce. Duchovní obnova probíhala v rámci tématu „Panna Maria, učitelka duchovního života“. Na obnově bylo přítomno cca sedmdesát účastníků.

Aspoň pár myšlenek z přednášek:

- hlásat radostnou zvěst – evangelium – máme 1. v Duchu Svatém, 2. s modlitbou, 3. s pokorou a 4. s láskou
- kdo málo od Boha žádá, málo dostane, kdo mnoho žádá, mnoho dostane
- v době Ježíšově se ženou pohrdalo, proto neslýchané věci učinil Bůh, když si za matku svého Syna zvolil právě prostou nazaretskou dívku Marii
- milost je nezasloužená přízeň
- Panna Maria díky velkému obdarování začala chválit, velebit Boha
- nejdůležitější modlitba je chvála a velebení Boha = potlesk pro Boha, modlitba chvály působí radost a pokoj v srdci
- listy apoštola Pavla začínají pozdravem: ...milost a pokoj našeho Pána Ježíše Krista...
- na peklo máme všichni, ale Bůh nás miluje a dává nám možnost nebe
- milost rozhoduje o kvalitě skutků života
- lidé vidí církev jako lidskou organizaci a ne jako společenství naplněné milostí Boží
- milost je Boží přítomnost
- „Nalezla jsem nebe na zemi, protože nebe je Bůh a Bůh je v mé duši“ (sv. Alžběta od Nejsvětější Trojice)
- každý večer obnovujeme přátelství s Bohem před křížem
- co Eva svojí nevěrou zavázala, to Maria svou vírou rozvázala
- láska nedovoluje milovanému, aby lásku neoplácel láskou
- Maria počala Ježíše nejdřív v srdci, a to je důležitější než početí v těle
- v Marii Bůh navždy zakotvil na zemi a v lidstvu
- jakého Boha uctíváš, takovým se stáváš
- malá sestřička NADĚJE táhne za sebou dvě velké sestry LÁSKU a VÍRU – uctíváme Marii – Matku naděje
- Petr, když poprvé kázal, došlo ke třem tisícům obrácení, dnes tři tisíce kázání a ani jedno obrácení

Otec Adam nás obohatil ještě mnoha jinými myšlenkami a posřehy, ale všechny je v tomto malém článku nelze uveřejnit. Ráda bych ale ještě v tomto článku napsala pár vět právě o řeholních sestřích „Hedvičkách“, které duchovní obnovu uspořádaly.

Kongregace sester sv. Hedviky vznikla v r.1859 v Polsku ve Wroclawi. Jejím zakladatelem byl wroclawský kanovník Služebník Boží P. Robert Spiske (1821 – 1888). Nejdřív vzniklo Společenství sv. Hedviky, které mělo tři cíle: poskytnout střechu nad hlavou sirotkům a opuštěným dětem a vychovávat je; dbát o chudou a zanedbanou mládež, aby byla uchráněna před zlem; starat se o nemocné, staré a opuštěné. Mnoho žen ze společenství zapojených do charitativní práce prosilo otce Roberta, aby se mohly stát řeholním společenstvím. V roce 1858 vypracoval otec Spiske, za pomoci vatikánských kanovníků, Statuta pro Společenství sester sv. Hedviky založený na řeholi sv. Augustina. Téhož roku papež Pius IX. Potvrdil Statuta na deset let a požehnal společenství slovy: „Ať Bůh požehná hořčínému zrnku, aby z něj vyrostl mohutný strom.“ 14. června 1859 byla obláčka prvních čtyř sester a tímto dnem začalo působit nové řeholní společenství. 29. května 1872 byla Kongregace sester sv. Hedviky výslovně schválena a

doporučena papežem Piem IX. pochvalným dekretem, tzv. „decretum laudis“. Hořčíčné zrnko zaseté ve wroclawské půdě začalo rychle vzrůstat a vydávat své plody.

Na společné cestě k Bohu je podle vůle zakladatele Kongregace křesťanská výchova a vzdělání dětí a mládeže podle zásad nauky církve. Zvláště se ujímá dětí se zdravotním a sociálním

znevýhodněním, postižením, pečuje o nemocné a staré lidi, pomáhá církvi v jejich potřebách a slouží jakkoli potřebným. Duchovní život Kongregace sester sv. Hedviky je formován spiritualitou řehole sv. Augustina. Po vzoru sv. Hedviky mají sestry milosrdnou láskou, vycházející z důvěrného spojení s Bohem, zpřítomňovat Boží lásku lidem. Mariánská úcta patří k podstatným prvkům zbožnosti sester sv. Hedviky. Ke cti Panny Marie nosí sestry modrý závoj. Hlavní patronkou Kongregace je sv. Hedvika Slezká. Kromě toho se Kongregace zvláštním způsobem zasvěcuje Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a jako svoji ochránkyni uctívá Nejsvětější, bez poskvrny počatou Pannu a Matku Boží Marii, jejího snoubence sv. Josefa, sv. Augustina a sv. Františka Saleského. Sestry nosí černý dlouhý hábit s bílým límečkem, modrý závoj a na šatě medailku s obrazem sv. Hedviky na přední straně a obrazem Panny Marie Neposkvrněné na straně druhé. Při věčných slibech dostávají prsten.

V roce 1926 koupila Kongregace v Čechách zámek v Břežanech u Znojma pro účely provinčního domu a noviciátu, který byl do té doby v Nazamyslicích. 19. listopadu 1926 byl provinční dům slavnostně otevřen. Posvěcení domu se konalo 4. května 1927 a patronem domu byl zvolen sv. Josef.

V té době měla provincie 161 sester ve 27 domech (mateřské školy, dětské domovy, sirotčince, nemocnice, domovy důchodců). Když byly dokončeny opravy domu, byla zde zahájena charitativní činnost – sestry se staraly o mentálně postižené dívky, dále vedly mateřskou školu, penzionát, vyučovaly ručním pracím, hudbě, vykonávaly ambulanci péči o nemocné a přijaly také práci spojenou s exercičními kurzy. V roce 1948 byla budova

Jednoho katolického kněze přepadla banda kriminálníchků přímo v nádherné katedrále uprostřed mše svaté. Chtěli se zmocnit některého z chrámových pokladů. Zloději mu přiložili pistoli k hlavě a vyzvali ho: „Ukaž nám, co je tu nejcennějšího!“ Kněz s požadavkem souhlasil: „Jistě. Pojdte se mnou.“ Prošli katedrálou, zašli za zlatený oltář a vyšli zadními dveřmi. Kněz ukázal na skupinku dvaceti sirotků hrajících si na dvoře. „Tohle je náš chrámový poklad,“ řekl.

zámku zabavena státem. Různorodé činnosti sester byly zúženy do jedné – péče o osoby se zdravotním a mentálním postižením. V roce 1981 byly sestry trvale vykázány z provinčního domu a sestrám byl nařízen nucený pobyt v Charitním domě v Mukařově u Prahy. Až v roce 1991 byl zabavený majetek navrácen v restituci majiteli – Kongregaci sester sv. Hedviky. V současnosti převážnou část komplexu zámeckého areálu pronajímá Kongregace příspěvkové organizaci Zámek Břežany za účelem poskytování sociálních služeb osobám se zdravotním a sociálním znevýhodněním, postižením. Komunita sester obývá první patro severního křídla Domu sv. Josefa. Součástí je i obnovená kaple Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, celodenně přístupná každému, kdo touží po ztišení, a také s denní možností účasti na bohoslužbách. Dnes žije a slouží v Domě sv. Josefa v Břežanech celkem šest řeholních sester v čele s představenou sestrou Anežkou Kozubíkovou, která pochází z nedalekého Slopného (na fotografii se svými dvěma rodnými

sestrami). Řeholní sestry v plnosti naplňují charismata Kongregace – vedle služby lidem se zdravotním a sociálním znevýhodněním, postižením jsou sestry činné také ve farnosti (výuka náboženství, starost o farní kostel, sakristijní a varhanní služba, vedou chrámový sbor). V současné době vnímá Kongregace jako potřebný rozměr služby vytvářet zázemí pro prohloubení duchovního života. K tomuto účelu byla v půdní vestavbě bývalé hospodářské budovy vybudována přednášková místnost s kapličkou, kde se uskutečňují duchovní obnovy, přednášky, setkání mládeže, manželů... Současně se k účelu poskytnutí takového zázemí upravuje prostředí bývalé zelinářské zahrady s vlastním domkem. Areál dostal název EMAUZY.

Sestrám „HEDVIČKÁM“ patří velký dík za jejich službu! Vyprošujeme jim u Pána požehnání pro dílo, které konají. Pán se jim jistě odmění za lásku, trpělivost a milosrdenství, které do služby vkládají...

Zaznamenala Jana Adámková

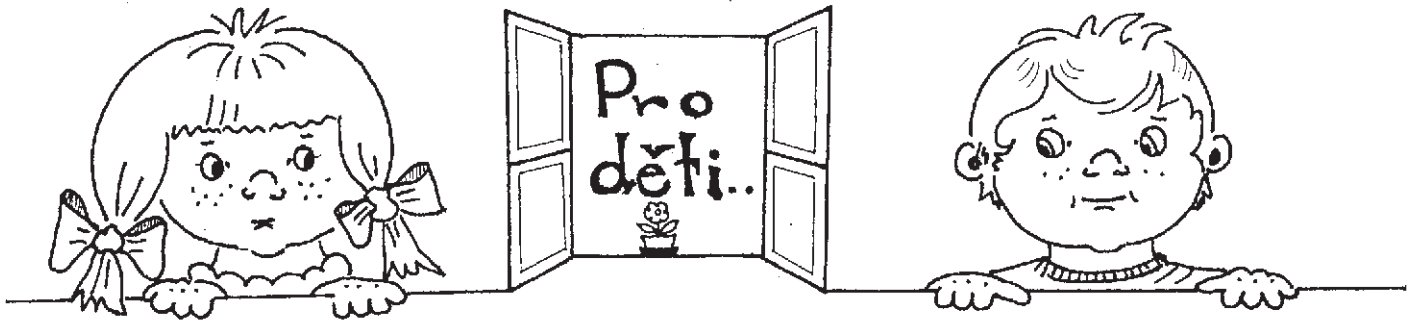
5. prosince přišel k nám do kostela MIKULÁŠ, všem dětem požehnal a rozdál 120 mikulášských balíčků...

RORÁTY

Nejúžasnější vlastností srdce je schopnost vymyslet, jak s dobrotou a elegancí vyřešit i komplikované okolnosti. Psychiatr Eugenio Borgna vypráví: „Jedna moje pacientka odmítala jíst. Byla na tom špatně. Začala jíst ve chvíli, kdy našla vedle talíře rudou růži.“ K napravení dramatické situace někdy stačí květina.

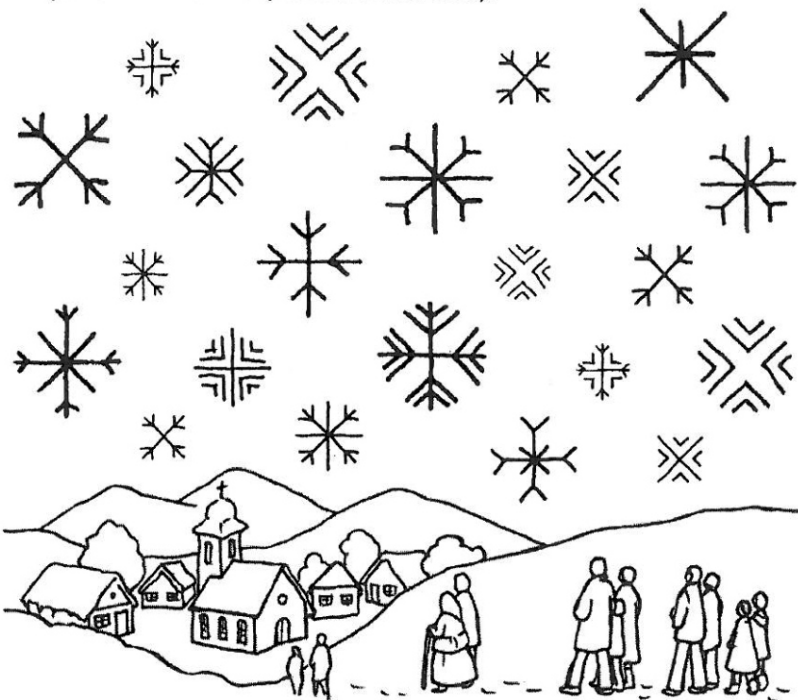

„František“

Vánoční ozdoby se ve své krabici začaly pomalu probouzet po dlouhém letním spánku. Andělíčci si rovnali pomačkaná křídélka, ptáčky si česali ocásky a baňky se navzájem leštily kousíčkem vaty, až se blýskaly jako zrcadlo. Znenadání se víko krabice odklopilo a uvnitř se objevil nový obyvatel. Ozdoby se kolem něho shlukly, aby zjistily, co je zač, ale hned zase couvly zpět. „Fuj, vždyť je to kus uhlí!“ reptaly. „Co tady chce? Vždyť nás všechny ušpiní! To jsou ale hloupé žerty! Jak se

POJĎME, KLANĚJME SE MU

Lidé si už po dva tisíce let připomínají o Vánocích velkou událost: Bůh poslal svého Syna Ježíše Krista, aby se stal člověkem. Jak můžeme vyjádřit dík za tento Boží dar? Pastýři šli do Betléma a klaněli se mu. Ani my na to nezapomeňme uprostřed vánočních dárků. Pojďme se poklonit Ježíši, ... (dokončení věty vyluštíš tak, že „přečteš“ sněhové vločky podle klíče po řádcích zleva doprava a shora dolů).

Kód k luštění:

A	Á	D	E	I	L	N	O	P	R	S	T	Ž

TAJENKA:

Pojďme se poklonit Ježíši, _____

máme v takové společnosti připravit, abychom o Vánocích každého oslnily svou krásou?“

„Já nejsem uhlí, já jsem františek!“ bránil se nováček. „Když mne zapálí, budu krásně vonět a všichni budou mít hned lepší náladu. Nebojte se mne, neušpiním vás, vždyť jsem dobře zabalený. Byl bych rád, kdybychom se spřátelili.“

Ale bránil se marně. Ozdoby jeho vysvětlování ani nabídku přátelství neposlouchaly. Nadávaly mu jeden přes druhého, reptaly, brblaly, protestovaly a nakonec ho donutily, aby se schoulil do kouta až na dně krabice mezi starými a nepoužívanými ozdobami.

Staré ozdoby si dobře pamatovaly, že na Vánoce máme zvlášť pozorně ukazovat ostatním, jak je máme rádi. Přijaly františka docela jinak, než ti nafoukaní parádníci nahoře. Každá se představila, františek jim odpověděl: „Těší mě,“ a pak jim vyprávěl o sobě i o tom, co je nového v obrovském světě venku za stěnami krabice. Bylo jim všem při tom povídání moc hezky, čas ůtíkal jako voda a než se všichni nadáli, přišel Štědrý den.

Ozdoby putovaly na vánoční stromeček. Byl letos obzvlášť velký, a tak se na něm objevily i staré a zapomenuté baňky a řetězy a sklenění ptáčky, také františek byl vysvobozen z krabice a připraven na bílém talířku k večerní slavnosti. Sotva se setmělo, zazářily na stromečku svíčky a prskavky a celým bytem se šířila vůně jako v kostele, když se při slavné mši svaté používá kadidlo. Tatínek, maminka i děti se pomodlili a s chutí se pustili do večere. Pak zpívali koledy a rozdávali dárky a zase zpívali a všichni měli obrovskou radost a nikomu se nechtělo spát.

Když se přiblížila půlnoc, tatínek s maminkou se začali vypravovat do kostela na půlnoční mši. Děti se umyly, pomodlily, zalezly do postelí a za chvíli se bytem ozývalo spokojené pochrupování.

Ráno se maminka ptala malé Aničky: „Co se ti včera nejvíc líbilo?“ Anička se zamyslela a prohlásila: „Nejvíce se mi líbila ta krásná vůně. Ozdoby zůstaly na stromečku, dárky pod stromečkem, ale vůně přišla za mnou do postýlky. Moc dobře se mi při ní usínalo!“

Pyšné ozdoby na stromku se na sebe ušklibly a znovu začaly pomlouvat františka, který byl původcem té nádherné vůně. Nedokázaly se smířit s tím, že nebyly pochváleny ony, ale někdo jiný. Staré a pokorné ozdoby se z té pochvaly radovaly, protože františek byl jejich kamarád. Jedna z nich, taková mrňavá hvězdička, prohlásila: „František byl opravdu nejlepší. Vůbec se nevytahoval a nechlubil, ale nechal se spálit, aby dětem připravil krásné Vánoce.“

P. Václav Trmač

Dikobrazí maminka nechtěla, aby její maličky běhal sám po nebezpečném lese. Jenže maličky pořád nechtěl poslechnout. A tak, když ho zase jednou přištilha, jak se vrací z potulky v lese, rozhodla se mu dát na zadek. Zatímco malého dikobraza vyplácela, se slzami v očích mu opakovala: „Věř, že mě to bolí víc než tebe!“

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

„Mami, mami, hoří vánoční stromeček!“ „Neříká se, že hoří, říká se, že svítí, Petříčku.“ „Mami, záclony už taky svítí!“

Víte, proč se vánoční dárky balí? Aby ty krámy někdo omylem nevyhodil.

„Nejlepší ženy jsou jako vánoční kapři,“ uvažuje pan Volejník. „Jsou zticha a přinášejí penízky!“

„Tati, a odkud je vlastně Ježíšek?“ ptá se pětiletý syn otce pod stromečkem. „Když se podívám na většinu etiket z dárků, tak bych řekl, že z Číny.“

Vydají se dvě blondýny do lesa pro vánoční stromeček. Dvě hodiny se trmácí a stále nic nemají, až jedna rezignovaně pronese: „Další příští bereme, i když nebude mít ozdoby!“

Všechno je relativní. Například: Vánoce bez kapra by byly smutné, ale nebyly by smutné pro toho kapra.

Kubík se ptá celý nadšený pod vánočním stromečkem svých rodičů: „Tohle všechno mi přinesl Ježíšek?“ „Ano, Kubičku.“ Nato si dá Kubík ruce v bok a nazlobeně se zeptá: „A co jste mi teda koupili vy?“

Pamatuj, že se netlouste od Vánoc do Silvestra, ale od Silvestra do Vánoc.

Muž se ptá své manželky, co by si přála k Vánocům za dárek. Ta mu odvěti: „Nevím.“ Uběhne pár dní, oba se sejdou před štědrovečerním stromkem a rozbalují dárčky. Žena se pustí do vybalování, když tu na ni z lesklého papíru vypadne špinavý rezavý kus plechu. „Co to je?“ nechápe manželka. „Nevím,“ muž na to.

„To by mě zajímalo, co nám zítra Pán Bůh hodí,“ mudruje pod vánočním stromkem policista. „A co by ti jako měl Bůh házet?“ nechápe paní policajtová. „No je přece Boží hod, ne?“

Babička se ptá vnuka: „Tak co, Tomášku, jak se máš?“ „No, ujde to, jen s tvou dcerou jsou neustálé problémy.“

Internetový zdroj

Vánoční kvíz

1. Jak se jmenuje římský císař, který vládl v době Ježíšova narození?
 - a) Tiberius
 - b) Nero
 - c) Augustus
2. Který král se narodil v Betlémě?
 - a) Saul
 - b) David
 - c) Herodes
3. Co znamená slovo Mesiáš?
 - a) Pomazaný
 - b) ten, který má přijít
 - c) Bůh s námi
4. Čím byl svatý Josef?
 - a) zedníkem
 - b) tesařem
 - c) knězem
5. Který evangelista podává zprávu o mudrcích z Východu?
 - a) Matouš
 - b) Lukáš
 - c) Marek
6. Kde kázal Jan Křtitel?
 - a) v Nazaretě
 - b) v Betlémě
 - c) u Jordánu
7. Jak se jmenuje příbuzná, kterou šla navštívit Maria?
 - a) Anna
 - b) Alžběta
 - c) Rút
8. Do které krajiny musela odejít Svatá rodina?
 - a) do Samařska
 - b) do Judska
 - c) do Egypta
9. Odkud byli mudrci, kteří hledali narozeného Mesiáše?
 - a) z Egypta
 - b) od Východu
 - c) z Říma
10. Které město bylo domovem Svaté rodiny?
 - a) Betlém
 - b) Nazaret
 - c) Jeruzalém
11. Které dary dostal Ježíš od mudrců?
 - a) ovečku, vlnu a mléko
 - b) zlato, kadidlo a myrhu
 - c) fíky, banány a jablka
12. Který král chtěl zabít narozeného Ježíše?
 - a) Herodes
 - b) David
 - c) Šalomoun

Posuzujeme knihy podle obálky, lidi podle barvy pleti nebo výkonu auta, oblečení podle značky a dárek podle obalu. Ale to, na čem opravdu záleží, je uvnitř. Skutečným bohatstvím je krása duše. Krásu dobrého člověka nemá obdoby.

Adopce na dálku

4. listopad 2018

Milé tety!

Přijměte srdečný pozdrav od Vašeho milujícího sponzovaného dítěte Vinithy Priya D. Souza. Připojuji též přání veselých Vánoc a prosperující nový rok 2019 ode mne a mé rodiny.

My všichni se máme dobře.

Závěrečné zkoušky z 1. roku jsem složila v září.

Můj 2. rok ve škole začal 8. října. Tento rok máme 3 teoretické předměty a vyučování končí ve 12.30 hodin. Odpoledne máme pracovní povinnosti. V mé třídě je 32 dětí, které dělají kurz. Já jsem denní studentka. Má nejlepší přítelkyně se jmenuje Whilma.

Mé pracovní povinnosti jsou v laboratoři a máme různé pracovní služby.

Moje činnost se mění každý měsíc. Mou prací je vyměňování zakrvácených obvazů a testování vzorků.

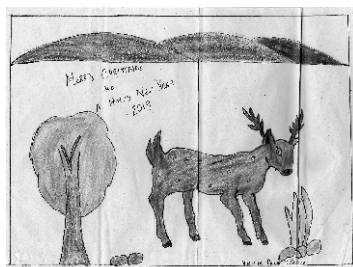
Mám ráda tento kurz, který slouží pacientům. Pro naše seniory jsme připravili večírek na rozloučenou s kulturním programem a zábavou. Zúčastnila jsem se v taneční skupině.

Obdržela jsem od Vás sadu oblečení a dárek pro mou rodinu na Vánoce. Děkuji Vám mnohokrát.

U nás ještě stále prší. Po období dešťů máme zimní období. Naše zima není studená ve srovnání s Vaší zimou.

S velkou láskou zde končím tento dopis.

*Vaše milující dítě
Vinitha Priya D. Souza*

Charita Slavičín hledá nadšené dobrovolníky, kteří by se chtěli zapojit do přípravy a realizace

Tříkrálové sbírky 2019

jako vedoucí skupinek.

Sbírka bude probíhat dne 5.1.2019

Požadavky na vedoucí skupinek: musí být starší 15 let
: bezúhonnost

: platný občanský průkaz

Hlásit se můžete do 14.12.2018

Kontakt:

Charita Slavičín

Zůbková Magda

Tel: 734 435 242, 739 344 107

HLAVNÍ PARTNER

PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER

„Chvalte Hospodina, všechny národy,
všichni lidé, chvalte ho zpěvem,
neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství.
Hospodinova věrnost je věčná! Haleluja.“
Žalm 117

POZOR!

PROSINCOVÉ CHVÁLY

budou na SILVESTRA

31.12.2018 ve 14 hodin!!!

Po chválách bude **MŠE SVATÁ v 15 hodin**
na poděkování za rok 2018...

VIZ: www.vecerychval.cz

Charita Slavičín

přeje všem čtenářům do nového roku
2019 hodně pracovních i osobních
úspěchů a Boží požehnání.

Děkujeme touto cestou všem dárcům,
příznivcům a dobrovolníkům za jejich
pomoc, podporu a spolupráci.

**Farní ples letos v
HOLLYWOODU**

hudba: CLERA vstupné: 100 Kč

sobota 12. ledna 2019 od 20 hodin v sále Sokolovny Slavičín
předprodej vstupenek v Městském infocentru ve Slavičíně

Zveme všechny děti a jejich rodiče
na nedělní

MŠE SVATÉ,

kteří začínají vždy v **11 hodin**
v kostele sv. Vojtěcha ve Slavičíně.

Tato mše je určena především
rodinám s dětmi!!!

Komu by snad vadil dětský pláč
a štěbetání,
může využít mší svatých
v 7.15 a 10.15 hod.

Děkujeme za trpělivost a pochopení.

Ukradli mi kabelku. Můj manžel se zlobil a vyčítavě mi řekl: „Pořád necháváš věci někde ležet. Kdyby sis dávala víc pozor, nestalo by se ti to.“ Jeho slova mě mrzela a připadala jsem si hloupá. Ale ještě ten večer ke mně přišel můj desetiletý syn, objal mě kolem krku a řekl: „Mami, to musí být hrozné, vid’?“ Poučení? Když se věci neubírají tím správným směrem, snažte se lidem, které máte rádi, neříkat, co je na nich špatného.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

22.12. - 28.12.	Rudimov
29.12. - 4.1.	Petrůvka
5.1. - 11.1.	Zupková P., Fojtíková I., Raková R., Durďáková E., Štěpančíková I., Šimoníková P., Koudelová L.
12.1. - 18.1.	Hnilová L., Bothová M., Zvoníčková D., Kotásková, Koncerová V., Frolová
19.1. - 25.1.	Mňáčková D., Cvešperová H., Hlavicová R., Koudelová T., Koudelová E., Argalášová D.
26.1. - 1.2.	Nevšová
2.2. - 8.2.	Lipová
9.2. - 15.2.	rodina Múdrych
16.2. - 22.2.	Divnice
23.2. - 1.3.	Rokytnice
2.3. - 8.3.	Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
9.3. - 15.3.	Obadalová, Durďáková, Borová L., Tománková M., Kuželová L., Kuželová M.

Krátké příběhy v rámečcích ve spodní části stránek jsou převzaty z knihy Balzám pro duši – autor Bruno Ferrero.

Řešení Vánočního kvízu:

1a, 2b, 3a, 4b, 5a, 6c, 7b, 8c, 9b, 10b, 11b, 12a

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : **739 245 911**

Mons.P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každou druhou (sudou) středu **9.00 - 11.00 a 13.00 - 16.30 hod.**

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin

9.15 hodin

11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin

ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

Vánoční list pro tebe...

Jak dobře víš, moje narozeniny se blíží. Každý rok se koná oslava na moji počest a myslím si, že to tak bude i tento rok. Během těchto dní hodně lidí nakupuje dárečky. Rozhlas a televize ve svých reklamách na každém kroku upozorňují svět na moje blížící se narozeniny. Je krásné vědět, že nejméně jednou ročně si někteří lidé na mě vzpomenou. Jak jistě víš, oslava mých narozenin začala už před mnoha roky. Zpočátku lidé chápali a byli vděční za všechno, co jsem pro ně udělal. Nyní se zdá, že nikdo už nepozná skutečný důvod oslav. Rodiny a přátelé jsou spolu, baví se, ale neznají význam oslav. Vzpomínám si, že i vloni byla uspořádána taková slavnost na mou počest. Slavnostní tabule byla plná delikates, ovoce a různých pamlsků. Výzdoba byla vskutku fantastická a všechno to doplňovaly nádherně zabalené dárky. Chceš však něco vědět? Byl jsem oslavenec, ale nebyl jsem pozvaný. Když přišel den D, přišel jsem, ale nechali mě venku, před zabouchnutými dveřmi. A já jsem tak moc chtěl být s nimi. Popravdě, nepřekvapilo mě to, protože v posledních letech všichni přede mnou zavírají dveře. Nepozvaný, ale přesto jsem se rozhodl potichoučku vejít. Postavil jsem se nepozorovaně do rohu místnosti a sledoval jsem. Všichni jedli, pili, někteří se i opili, vyprávěli oplzlé vtipy a nesmírně se vším bavili. A nejvíce, když do místnosti vstoupil velký tučný muž, oblečený v červeném s dlouhou bílou bradou. Vypadal jako opilý, sedl si do křesla a všechny děti se rozběhly k němu a křičely: „Santa Claus, Santa Claus!“, jako by tato oslava byla na jeho počest! O půlnoci se všichni začali objímat. Tak jsem rozevřel svoji náruč čekajíc, koho bych objal. A víš co? Nikdo mě nepřišel

obejmout. Lidé si začali rozdávat dárečky, otvírali je plni očekávání. Když už byly všechny otevřené, nesměle jsem se podíval, zda tam snad nebude aspoň jeden pro mě. Vždyť jak by ses cítil ty, kdyby na tvých narozeninách byli obdarováni všichni kromě tebe – oslavence? Tehdy jsem pochopil, že jsem nechtěný, nepozvaný, a proto jsem rychle odešel. Každý rok se oslava mých narozenin zhoršuje. Lidé pamatují jen na jídlo, pití, zábavu, ale na mne jaksi zapomínají. Byl bych rád, kdybys mně tyto Vánoce dovolil vstoupit do svého života. Potěšilo by mě, kdybys uznal skutečnost, že před více jak dvěma tisíci roky jsem přišel dobrovolně na tento svět obětovat svůj život na kříži, abych tě zachránil. Dnes jedině, co chci, je, abys tomu věřil celým svým srdcem. Rád se s tebou o něco podělím. I když mne mnozí nepozvali na svoje párty, budu mít svoji velkou grandiózní oslavu, jakou si nikdo neumí představit. Stále ještě probíhají přípravy. Dnes jsem poslal mnoho pozvánek a toto je jedna z nich i pro tebe. Chci vědět, zda přijdeš, abych ti rezervoval místo a napíši tvoje jméno zlatými písmeny do velké knihy pozvaných. Jen ti zapsaní budou pozvaní na párty. Ti, kteří neodpoví na pozvánku, zůstanou venku. Budu na vás všechny čekat na letošní oslavě... Uvidíme se brzy... Miluji tě!

Ježíš

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 600 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplatí. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 10.3.2019 na 1. neděli postní. Uzávěrka bude v neděli 24.2.2019. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!